

Bemærkninger til lovforslaget

Nærværende lovforslag vedrører samme problemkreds som den, der førte mange partier til under valgkampen 12. november til 7. december 1981 varmt at tale for negativ indkomstskat.

Men tankerne omkring den negative indkomstskat er skatteteknisk så ufuldkomment opdyrkede, at det kan vare vinter og vår adskillige gange, før de på en rimelig måde kan føres ud i livet.

Til øjeblikkelig gennemførelse her og nu er derfor så langt at foretrække at bygge videre på den gennem snart et kvart århundrede indarbejdede underskudsoverførselsregel i ligningslovens § 15.

Det er det, som sker ved nærværende forslag, som stort set svarer til det fremskridtsforslag (L 2 af 7. oktober 1981), som blev førstebehandlet den 30. oktober 1981 (spalte 1566–86). Dette forslag var i sin tur i princippet en genfremsættelse af tidligere fremskridtsforslag fra 17. oktober 1975 og 13. oktober 1976 (Folketingstidende 1975–76, forhandlingerne spalte 1885–1907, 3277–3280 og 10751–10758 samt tillæg A spalte 979, tillæg B spalte 291 og 2013, og 1976–77 (1. samling), forhandlingerne spalte 391, 975, 3182 og 3326 og tillæg A spalte 697 og tillæg B spalte 103).

Grundtanken bag forslaget er følgende:

I forhold til skatteydere, der periodevis har negativ indkomst, periodevis positiv, er det massivt uretfærdigt at fastlægge skattebyrden ud fra kortperiodeopgørelser, idet de herved kan komme til at betale væsentlig mere i skat, end de har haft indtægt til.

Forslaget søger at råde en vis bod herpå ved at udvide gældende ligningslovs § 15, så det nu også skal være muligt at *tilbageføre* indkomstunderskud.

Mange har i gode år oplevet, at deres gode indtjening er blevet mere end halveret derved, at det offentlige via indkomstskatten har været broderpartsberettiget til det indvundne overskud. Derfor har de ikke kunnet konsolidere sig. Når lavkonjunkturen senere melder sig, er det påkrævet, at de straks kan henvende sig til den lokale forskudsregistreringsmyndighed og dér opnå, at det offentlige også deltager i underskuddet ved tilbagebetaling af

de skatter, der i virkeligheden er betalt under urigtige forudsætninger i det eller de foregående år.

En sådan prompte tilbagebetaling er naturligvis først og fremmest en retfærdighedshandling, fordi det nu har vist sig, at virksomheden over en noget længere periode ikke var så overskudsgivende, som man troede, da man foretog skatteopgørelsen på den driftsøkonomisk set unaturlige vis, at man lod et jerntæppe gå ned ved regnskabsårets udløbsdag, mens livet – også det økonomiske liv – leves kontinuerligt på begge sider af 31. december, eller hvornår man nu måtte have statusdag. Det er fløjtende uretfærdigt, at folk med ujævnt indtægtsforløb skal behandles meget værre end folk med samme samlede indkomst ligeligt fordelt over årene.

Dertil kommer imidlertid, at underskudstilbageførelse er en langt sundere og hurtigere måde at hjælpe virksomheder i nød på end ved den socialdemokratiske metode med alskens særbureaukratoranstaltninger under den misvisende betegnelse erhvervsfremme.

Forslagets placering i den aktuelle samfundsøkonomiske debat blev fremhævet, da det den 13. august 1981 blev bebudet i en sålydende pressemeddelelse:

»Fremskridtspartiets sommergruppemøde har selv sagt indgående udformet, hvad der kan gøres for at hindre de afskedigelser, arbejdsløshed og reallønsfald, som folketingsflertallets politik fører med sig.

Den eneste virkelig gavnlige og holdbare recept indebærer kæmpelettelse af skatter og afskaffelse af de produktionstyngende papirkrav og overflødige lovrestriktioner. Med folketingets nuværende sammensætning kan dette imidlertid ikke gennemføres.

Derfor har fremskridtspartiet særlig hæftet sig ved, at et enkelt regeringsmedlem har åbnet sig for gode enkeltforslag – ligegyldigt hvem der fremsætter dem.

Det er landbrugsministeren.

I stedet for at pille ved landbrugets selveje eller gennemføre nye udviklede specialordninger med grønne obligationer, indekslån eller lignende skulle